

Proloog

Noord-Sylt, donderdag 30 september

‘Dat was het weer voor vandaag,’ mompelde de archeologe. Uitgeput pakte dr. Lena Feldhusen haar spullen bij elkaar, stopte haar notitieboekje en laptop in haar versleten leren tas en sloot die zorgvuldig.

Ze was de laatste in de kleine container naast de opgravingslocatie – zoals elke avond. De ontdekking van de oude Vikingnederzetting en vooral de unieke runen die eeuwen geleden in de oude steen waren gekerfd, namen haar volledige aandacht al meer dan twee weken in beslag. Als het aan haar lag, had ze een veldbed en een gasfornuis in haar kleine kantoor gezet. Dan had ze hier zelfs de nacht kunnen doorbrengen. Niets was belangrijker dan de runen volledig te ontcijferen en de oude woningen, sieraden en alledaagse voorwerpen bloot te leggen. Alles verkeerde namelijk in een uitzonderlijk goede staat, omdat het eeuwenlang verborgen was geweest in het zoute slib.

De dramatische stormvloed, die een groot deel van de kust van Sylt had weggevaagd, veel mensen grote problemen had bezorgd en tot hoge kosten voor de hele regio had geleid, was voor haar een meevaller geweest. Natuurlijk had ze dat nooit hardop gezegd, maar het was wel haar eerste gedachte

geweest toen ze op haar instituut werd opgeroepen om naar Sylt te komen.

En nu was ze hier, op haar bestemming. Dit was precies waarvoor ze had gestudeerd, was gepromoveerd en waarom ze meer tijd met boeken dan met mensen had doorgebracht. Nu werd eindelijk duidelijk dat dat destijds de juiste beslissing was geweest. Ze had nergens spijt van en keek met vreugde uit naar een veelbelovende toekomst.

Terwijl ze haar zweterige handen aan haar werkbroek afveegde, liep ze naar het spiegeltje dat in haar container aan de muur hing. Ondanks haar focus op het werk vond ze het wel altijd belangrijk om er enigszins toonbaar uit te zien. Ze veegde een paar zandkorrels van haar gezicht, streek haar haar glad en glimlachte naar haar spiegelbeeld om te controleren of er nog etensresten tussen haar tanden zaten. Tevreden streek ze nogmaals door haar haar, vond zichzelf tenslotte presentabel en wilde net de container uitlopen toen ze even stil bleef staan. Mijn thee, bedacht ze. Ze liep terug naar haar bureau en pakte haar thermosbeker.

Toen ze naar haar rommelige werkplek keek, zuchtte ze. Ze was niet bepaald netjes. Overal slingerden losse notities, pennen, stenen en halfopgegeten mueslirepen. De chaos werd compleet gemaakt door een halve zandbak die er midden tussenin stond. Lena schudde haar hoofd. Zo was ze nu eenmaal, maar zolang ze haar werk goed deed, kwam ze er altijd wel mee weg.

Nadat ze haar tas over haar schouder had gehangen en haar thermosbeker had opgepakt, verliet ze de container en sloot hem zorgvuldig af. Ze wilde net het met houten planken bedekte pad naar haar auto opstappen, toen ze even stil bleef staan en zich omdraaide.

Nog een laatste blik vanaf een afstandje, zei ze tegen zichzelf en nam een slokje van haar hete thee. Ze keek naar de grote tenten waaronder zich de opgravingsputten bevonden. Nee, dat is niet genoeg. Ze wilde toch nog een keer naar de runensteen gaan die ze hadden blootgelegd en waarvan de inscriptie zoveel opschudding had veroorzaakt. Alexandra Lange, voormalig medewerkster van het Sölring-museum op Sylt, hielp haar bij het ontcijferen van de runen. Ze had al een ruwe vertaling van de tekst gemaakt. Die klonk interessant en verwees naar een oude vloek die deze plek moest beschermen. Als wetenschapster had Lena niet veel op met zulk bijgeloof, en dus liep ze glimlachend over het smalle pad tussen de duinen terug naar de opgravingsplaats.

Ze was niet erg bekend met runen, maar toch had ze zelf ook geprobeerd de tekst te ontcijferen. Maar er klopte iets niet. In de runen die ze kon ontcijferen, was sprake van een bewaker en Midgard, de wereld waar de mensen woonden. Ze wilde later nog foto's van de runensteen naar een vriend sturen om Alexandra Langes tekst door hem te laten bevestigen – gewoon voor de zekerheid.

De wind droeg de zilte geur van de zee met zich mee en de ondergaande zon dompelde de horizon in een gouden licht. Ze voelde het fijne zand onder haar laarzen knarsen en hoorde in de verte het ruisen van de golven.

Wat een geluk dat ik nog eens ben teruggegaan, bedacht ze zich op dat moment. Ze had haar portemonnee op het bureau laten liggen. Met snelle passen haastte ze zich terug naar haar container, opende de deur en ging naar binnen. Ze liep de paar meter naar haar bureau en knipte het kleine bureaulampje aan om de versleten leren portemonnee te pakken die daar midden tussen de papieren, pennen en andere spullen lag.

Plotseling kreeg ze een pijnlijke kramp in haar maag. Met op elkaar geperste lippen bleef ze even staan en wachtte tot de kramp wegtrok. Normaal gesproken was ze niet zo gevoelig, maar op dit moment waren maagproblemen zeker niet ongevoel, ze had de afgelopen weken immers veel stress gehad en nauwelijks geslapen. De lange dagen op de opgravingslocatie waren uitputtend, maar de fascinatie voor haar werk hield haar op de been.

Nadat haar maag een beetje tot rust was gekomen, besloot ze haar tas even bij het bureau achter te laten en later op te halen. Eerst wilde ze nog een laatste blik werpen op de runenstein en de vandaag opgegraven voorwerpen. Dus verliet ze de container, liep naar één van de grote tenten, sloeg het zeil open en stapte naar binnen. Voorzichtig daalde ze de houten trap af naar de opgravingsput en liep toen zachtjes neuriend langs de overblijfselen van één van de reeds opgegraven woonhuizen. De geur van vochtige aarde en oud hout drong haar neus binnen. Om bij de runenstein te komen moest ze langs een ander gebouw.

De kramp in haar maag werd nu toch weer heftiger. Ze voelde ook een onaangename druk op haar borst, alsof er een onzichtbaar gewicht op haar lag. Haastig nam ze nog wat slokken thee om het gevoel te verdrijven. De warme, bittere smaak kalmeerde haar normaal gesproken altijd. Maar vreemd genoeg nam nu de druk niet af, maar juist toe. Terwijl ze zich afvroeg of het aan de mueslireep lag die ze eerder haastig naar binnen had gewerkt, kwam ze bij de runenstein aan en bleef ervoor staan.

Ze keek paniekerig om zich heen. Het bleke zonlicht dat door het witte tentdoek heen scheen, begon te verdwijnen en de schaduwen van de omringende ruïnes leken plotseling

dreigend. Er was niemand die haar te hulp kon schieten als er nu iets zou gebeuren. ‘Verdorie, ik moet mezelf vermannen,’ sprak ze zichzelf ernstig toe. Ze deed dat hardop om de woorden zo meer gewicht te geven. De tijd van paniekaanvallen lag al lang achter haar.

Lena haalde diep adem, hield haar adem in en ademde langzaam uit door haar licht geopende lippen. Normaal gesproken hielp dat altijd, maar de pijn in haar maag werd alleen maar erger. Daar kwam plotseling nog een hevige hoofdpijn bij, alsof er een zware steen op haar schedel lag. Haar hoofd begon dof te bonzen en ze werd vreselijk misselijk.

In paniek rommelde ze in haar jaszak om haar telefoon te pakken. Ze wilde Roland, haar man, bellen. Hij zou haar kunnen kalmeren en haar afleiden van de paniekaanval. Maar ze slaagde er niet in het toestel te ontgrendelen, omdat haar handen ongecontroleerd trilden. De ademnood werd steeds erger. Koud zweet brak uit op haar voorhoofd. Haar zicht werd wazig en de contouren van de ruïnes vervaagden tot een grijze massa. De runenstein stond nu recht voor haar. Ze knee haar ogen dicht om de contouren van de gegraveerde letters beter te kunnen zien. Terwijl ze probeerde de duizeligheid en misselijkheid te negeren, leunde ze tegen de steen. Het ruwe oppervlak voelde koel aan tegen haar zweterige handpalmen.

Met trillende vingers probeerde ze opnieuw haar telefoon te ontgrendelen. Maar het scherm leek nu te dansen voor haar ogen. Plotseling kreeg ze geen lucht meer, alsof er cement in haar longen zat. Er schoot een scherpe pijn door haar borst. Kreeg ze een hartaanval?

Haar zicht werd nog waziger. In paniek hapte ze naar lucht. Ze kon alleen nog maar hijgen. Op het moment dat ze eindelijk haar telefoon wist te ontgrendelen, wist ze dat het te laat

was om hulp in te schakelen. De thermosbeker met hete thee gleed uit haar handen. Een deel van de inhoud sijpelde dampend in de zanderige aarde. Ze kon haar telefoon niet meer vasthouden, ze had geen kracht meer in haar vingers. Ze zag hoe het apparaat in slow motion op de grond viel en daar bleef liggen. En terwijl ze wanhopig naar adem snakte, zakte ze in elkaar.

Er verspreidde zich een metaalachtige smaak in haar mond die nu vol schuim liep. Opnieuw snakte ze luid naar adem. Toen ze haar hartslag steeds trager voelde worden, begreep ze dat dit de laatste seconden van haar leven waren. De angst voor de dood ebde weg. Ze accepteerde haar lot dat ze toch niet meer kon veranderen. De vloek van de Vikingen! dacht ze berustend, terwijl haar geest wegzonk in de duisternis.

1

Twée weken eerder...

Westerland, woensdag 15 september

‘Kom op, naar binnen!’ Jörg duwde Nele door de deur het trappenhuis in van het appartementencomplex in de Kjeirstraße.

‘Daarbuiten lijkt de hel wel losgebarsten,’ riep Nele geschrokken, terwijl haar vriend met enige moeite de deur achter zich dichttrok en uit het raam keek.

‘Het lijkt wel een orkaan.’

‘Ik ben blij dat we thuis zijn, zeg.’ Nele wreef over haar ijskoude vingers.

Hijgend schudde Jörg de regendruppels uit zijn haar. ‘Het wordt een heftige nacht, dat is zeker.’

Buiten waren de sirenes van de brandweer te horen. Waarschijnlijk liepen overal de kelders vol en vlogen de pannen van de daken. Op de begane grond ging een deur open. Jennifer Drücke, de buurvrouw van Nele, verscheen in de deuropening. ‘Alles in orde?’ vroeg ze, terwijl ze een beetje uit de deuropening leunde en om zich heen keek.

Nele wuifde haar vraag weg. ‘Ja hoor, maar buiten gaat het wel vreselijk tekeer. Blijf maar binnen.’

Jennifer knikte. ‘Vandaag krijg je me met geen mogelijkheid de deur meer uit. In de supermarkt was het trouwens

een gekkenhuis. Alle schappen waren leeg. Hebben jullie dat ook gezien?’

‘We hebben nog een paar dingen kunnen bemachtigen.’ Jörg glimlachte naar Nele en Jennifer en tilde de halfvolle boodschappentas omhoog. Maar terwijl de buurvrouw bezorgd knikte, had Nele de indruk dat Jörg zich bijna amuseerde over de bezorgdheid van de bewoners.

‘Dit is niet grappig, Jörg. Ik maak me ook zorgen om de stormvloed die eraan komt,’ berispte ze hem.

Hij sloeg gegeneerd zijn ogen neer. ‘Sorry.’

‘Willen jullie binnenkomen voor een kopje thee?’ vroeg Jennifer.

Nele keek naar zichzelf. Ze was doorweekt en haar herfstjas had haar niet tegen de hevige regen kunnen beschermen. Ze voelde hoe het water door de gevoerde stof heen drong. Daarom schudde ze haar hoofd voordat Jörg haar voor kon zijn. ‘Ik moet douchen. We zijn kletsnat. Maar bedankt voor de uitnodiging.’

Jennifer leek even teleurgesteld, maar herstelde zich meteen. ‘Geen probleem, een andere keer dan.’

‘Graag.’ Nele trok haar vriend aan zijn arm mee naar boven. Hij zei niets maar keek haar indringend aan toen ze de deur van haar appartement opende.

‘Wat?’ vroeg ze uiteindelijk toen ze binnen waren.

‘Waarom zei je nou nee?’

Nele glimlachte naar Jörg terwijl ze haar jas uittrok en aan de kapstok hing. ‘Omdat ik écht moet douchen. En ik dacht dat je me misschien gezelschap wilde houden.’

‘In die minidouche van je?’

Nele knikte zwijgend en trok vragend een wenkbrauw op.

‘Tuurlijk,’ zei Jörg en hij keek Nele even veelbetekenend aan. Het gebrul van de storm, de sirenes van de hulpverle-

ningsvoertuigen en het blauwe licht van de zwaailichten dat door haar woonkamer flitste, herinnerden Nele weer aan de storm buiten. Maar ze schudde het onbehaaglijke gevoel daarvan van zich af voor wanneer ze straks warm en veilig naast Jörg op de bank tv zat te kijken. Nu trok ze hem vol verwachting mee naar de badkamer.

Ergens gedurende de nacht werd Nele wakker. Het was niet de wekker die haar had gewekt, maar de wind die zo hard langs haar raam floot dat ze wakker was geschrokken. Vermoeid knipperde ze even met haar ogen om iets te kunnen onderscheiden. Buiten was het nog donker, hoewel het in deze tijd van het jaar relatief vroeg licht werd.

Ze draaide haar hoofd naar links. Jörg lag diep in slaap naast haar. Typisch een man, dacht ze glimlachend, maar toen viel haar blik op de oordopjes die hij diep in zijn oren had gepropt. Een gewoonte die hij van het schip had meegebracht. De scheepsmotor maakte vaak zoveel kabaal dat hij zonder deze hulpmiddelen niet kon slapen. Ze keek peinzend naar haar vriend. Zelfs in het halfluister kon ze zijn sproeten, waar ze zo van hield, ontwaren. Hij maakte een heel tevreden indruk en glimlachte zachtjes in zijn slaap. De storm die nu buiten woedde, kon zijn goede humeur, dat hij duidelijk aan zijn droom te danken had, niet bederven.

Nele draaide zich naar rechts, naar haar wekker. De rode cijfers lichtten op in het donker: 5.20. Moe en met een volle blaas stond ze op en schuifelde ze naar het toilet. Onderweg wierp ze een blik in de richting van het raam. Ze had de luiken gisteren niet dichtgedaan, zo hard had de storm er gisteravond aan gerukt. Ze wilde niet het risico lopen dat ze door de wind zouden worden weggerukt.

Er was een stormvloed aangekondigd en iedereen had de nodige voorzorgsmaatregelen genomen. Het was van tevoren al duidelijk dat het heel wat werk zou kosten om het zand dat door de vloed zou worden weggevoerd weer aan te vullen. Nele was benieuwd hoe groot de schade bij daglicht zou zijn.

Nadat ze had geplast, overwoog ze even om weer in bed te gaan liggen, maar ze wist dat ze toch niet meer zou kunnen slapen. Dus ging ze naar haar kleine, gezellige woonkamer, deed de onopvallende staande lamp aan, die een warm licht verspreidde, en liep naar de keuken. Nog een beetje slaperig vulde ze de waterkoker en zette hem aan. Terwijl het water zachtjes begon te borrelen, haalde ze de havermelk uit de koelkast en de chocolademuesli uit de kast. Toen ze het water inschonk, drong de zoete geur van de thee haar neus binnen en liep het water haar in de mond.

Met de dampende mok en de kom muesli ging ze aan de keukentafel zitten. Ze opende de nieuws-app op haar telefoon, zette deze tegen de waterfles die daar stond en bekeek de laatste berichten.

Geschokt stopte ze toen de kop in beeld verscheen: STORMVLOED OP SYLT VEEL ERGER DAN GEVREESD, NOORD-FRIESE WADDENEILANDEN ZWAAR GETROFFEN.

Verdorie, dacht ze, dat het zo erg zou worden, had niemand kunnen voorzien. Het liefst had ze Jörg wakker gemaakt, maar ze kon beter wachten tot het licht was en de omvang van de stormvloed zichtbaar was.

Slaperig kauwde ze op haar muesli en scrolde toen door de rest van het nieuws. Ze schrok op van een geluidssignaal. Er was een nieuw bericht binnengekomen. Ze sloot de nieuwsapp en opende Messenger. Daar was een bericht van Ole te zien.

‘Op dit uur?’ mompelde ze kauwend en begon te lezen.

Hallo Nele, ik heb waanzinnig nieuws! Ik hoorde het net, omdat Markus me een berichtje heeft gestuurd. In Noord-Sylt, bij de stuifduinen, zijn de muren van een oud dorp blootgelegd. Later meer hierover. Maar het nieuws zal zich snel verspreiden en dan hebben we vast veel te doen. Groet, Ole.

Nele vergat bijna te kauwen. Ze las het bericht nog eens en schrokte toen de rest van haar muesli naar binnen. Ze kon niet langer wachten. Ze rende snel terug naar de slaapkamer en schudde Jörg wakker.

Geschrokken sperde hij zijn ogen open en haalde de oordopjes uit zijn oren. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij slaperig.

‘Het is echt waanzinnig,’ herhaalde Nele Oles woorden, terwijl ze nog een paar stukjes muesli tussen haar tanden voelde zitten, die ze nu met haar tong probeerde weg te halen.

Jörg ging rechtop zitten en keek haar met grote ogen aan. ‘Wat is er in godsnaam aan de hand? Het is pas 5.45 uur, ben je gek geworden? Mag ik eindelijk eens uitslapen krijg ik dit?’ mopperde hij.

‘Rustig nou maar,’ suste Nele hem. ‘Dit vind jij ook interessant. Jij bent tenslotte de maritiem archeoloog hier en niet ik.’

‘Wat bedoel je?’ Jörg knipte het nachtlampje aan. Een warm licht verlichtte de kamer. Geeuwend streek hij door zijn war-rige haar. ‘Is het nog steeds zo erg buiten?’ vroeg hij en wees naar het raam.

De boom ervoor zwaaide zo hevig heen en weer dat Nele bang was dat hij zou knappen. ‘Tja, het was voorspeld,’ zei ze. ‘En ook die stormvloed dus.’

‘Het lijkt wel een tornado.’

‘Zeker, maar ik maak je wakker voor wat Ole me net heeft geschreven. Door de stormvloed vannacht zijn een paar oude stenen muren blootgelegd. Van een oud dorp of zo.’

‘Waar?’ Nu was Jörg klaarwakker, precies zoals Nele had verwacht.

‘In het noorden van Sylt, in het natuurreserveaat.’

‘Bij de duinen?’ vroeg hij ongelovig.

‘Geen idee, ik denk het wel,’ antwoordde Nele. ‘Ik wilde het je alleen maar vertellen, omdat dit zeker voor de nodige opschudding zal zorgen.’

‘En wat heb jij daarmee te maken?’

Nele zuchtte. ‘Wat denk je dat er gaat gebeuren? Opgravingen? Media-aandacht?’

Jörg knikte bedachtzaam. ‘Ja, je hebt gelijk. Zo gaat dat. Maar ik moet daar dus absoluut een kijkje gaan nemen.’

Nele keek hem aan en glimlachte flauwtjes. ‘Ik dacht wel dat je het interessant zou vinden.’

‘Bedankt dat je me wakker hebt gemaakt.’ Jörg streelde haar arm en stond op. ‘Ik ga koffiezetten. Ik denk dat we nu toch niet meer in slaap zullen vallen.’

Nele knikte instemmend. ‘Goed idee. En misschien kunnen we alvast nadenken over wat dit voor ons zal betekenen. Politieaanwezigheid, schatzoekers, pers enzovoort.’ Ze voelde een mix van opwindning en bezorgdheid in zich opkomen. De wind buiten was niet gaan liggen, maar leek zelfs nog verder aangewakkerd te zijn. Het gehuil herinnerde haar eraan hoe klein de mens was in verhouding tot de krachten van de natuur.

‘Ik hoop maar dat de schade niet al te groot is,’ zei ze zachtjes.

Jörg legde zijn hand op haar schouder. ‘Dat zullen we snel

genoeg weten. Maar laten we nu eerst een kop koffie drinken.'

Samen liepen ze naar de keuken en Nele voelde de koele tegels onder haar voeten. Vreemd genoeg kalmeerde dit gevoel haar, terwijl buiten de wind onophoudelijk door bleef razen en aan het gebouw schudde.

'Misschien moeten we straks even gaan kijken of we kunnen helpen,' stelde ze voor.

Jörg knikte en rommelde wat met het koffiezetapparaat. 'Goed idee. Maar eerst checken we wat voor schade er waar is ontstaan.'

Nele glimlachte naar hem en voelde hoe de warme geur van koffie haar zintuigen prikkelde.

2

Noord-Sylt, zaterdag 18 september

‘Ben je nerveus? Je bent tenslotte niet voor niets als opgravingsleider naar Sylt gehaald. Daar zullen zeker bepaalde verwachtingen aan gekoppeld zijn,’ hoorde ze Rolands stem via de carkit.

Lena Feldhusen glimlachte terwijl ze door de kier van het autoraam de zilte geur van de zee opsnoof. Ze maakte zich geen zorgen, ook al had Roland natuurlijk wel gelijk: er waren nu veel ogen op haar gericht, maar dat motiveerde haar alleen nog maar meer, en Roland wist dat, anders had hij haar er niet aan herinnerd. Ze miste haar man nu al, hoewel ze net op Sylt was aangekomen. Natuurlijk woog de voorpret over de Vikingruïnes en wat ze daar nog zou vinden zwaarder. Maar ze wist dat ze de komende maanden niet veel tijd met hem zou kunnen doorbrengen. Wel zou hij haar zo vaak mogelijk komen opzoeken, maar toch... Het Archeologisch Bureau van Sleeswijk-Holstein had een kamer voor haar gereserveerd in een mooi hotel in List, waar ze tijdens de opgravingen kon verblijven.

‘Ja natuurlijk, wat dacht je dan?’ antwoordde ze eindelijk op Rolands vraag en ze glimlachte eventjes. Ze reed langs de parkeerplaats van de strandsauna. Ze hield erg van de sauna

en vroeg zich even af of ze er na het werk misschien een keer een bezoekje aan zou kunnen brengen. De vraag was alleen of er na de storm nog iets van over was. Het kleine gebouwtje op de parkeerplaats zag er in ieder geval behoorlijk beschadigd uit en leek meer op een skelet dan op een huisje.

De hele rit lang was overal de schade zichtbaar die de storm had aangericht, ook al was men al hard bezig om deze te herstellen.

‘Je hebt gelijk,’ bevestigde Roland en hij haalde haar uit haar gedachten. ‘Dat was een beetje een domme vraag.’

‘Geef niet.’ Lena lachte en streek een haarlok uit haar gezicht. Ze sloot het zijraam zodat de wind haar haar niet nog meer door de war kon halen. Terwijl ze over de met duinen omzoomde weg naar het natuurreservaat reed, gleed haar blik over de door de storm getekende omgeving. Het was verschrikkelijk wat voor schade hij had aangericht. Voor de inwoners van Sylt was dit een ramp, want het betekende dat er enorme hoeveelheden zand uit zee moesten worden gehaald en op de kust moesten worden gestort om te voorkomen dat het eiland door de zee zou worden verzwolgen. De betonnen golfbrekers die op sommige delen van het strand waren geplaatst om de kust tegen erosie te beschermen, hadden niet kunnen voorkomen dat er veel strandzand door de zee was weggespoeld.

Toen herinnerde ze zich iets wat haar voorpret een beetje temperde. ‘Heb ik je eigenlijk al verteld wie mijn assistent wordt bij de opgravingen?’

‘O, mijn god, laat me raden,’ klonk het aan de andere kant van de telefoon. ‘Dr. Sabrina Richter?’

Lena slaakte een ontevreden zucht en merkte dat ze haar wenkbrauwen fronste. ‘Ik had kunnen weten dat ze haar erbij zouden vragen.’

‘Ze is goed,’ wierp Roland tegen. ‘Dat heb je zelf gezegd.’

Lena rolde met haar ogen. ‘Ik weet het, maar alleen goed is niet goed genoeg.’

‘Lena,’ vermaande Roland haar nu met een berispende ondertoon in zijn stem.

Ze pakte de thermosbeker met thee uit de middenconsole, opende de dop en nam een slokje. Verdomme, wat was dat heet. ‘Ah, shit,’ vloekte ze en likte over haar verbrande lip. De hete stoom steeg haar neus in en deed haar ogen tranen.

‘Gaat het wel?’ vroeg Roland bezorgd.

‘Het was de thee alleen maar,’ zei ze en probeerde zo kalm mogelijk te klinken.

‘Lena, ik heb je al meer dan eens gezegd dat het niet gezond is je thee zo heet te drinken. Je irriteert je slokdarm daarmee.’

Ze snoof lichtjes. ‘Het is al goed, maag-darm-leverarts.’

‘Ik wilde het alleen maar even zeggen.’

‘Ik weet het, maar ik ben dol op thee en ik kan en wil dat niet opgeven. En thee drink je nu eenmaal heet, niet lauw.’

‘Nou vooruit dan maar,’ gaf Roland zuchtend toe. ‘Nog even terugkomend op je collega: je zult een vorm van samenwerken met haar moeten vinden. Lukt je dat, denk je?’

Lena staarde gespannen naar de straat, die door de storm bedekt was met zand en nog maar moeilijk te zien was. ‘Tja, ik heb geen andere keuze,’ constateerde Lena gefrustreerd. ‘Maar onze laatste opgraving samen was een ramp. Ze maakte me woest en roddelde achter mijn rug over me tegen mijn collega’s. De situatie stond echt op het punt te escaleren.’

Er klonk zacht gemompel op de achtergrond. ‘Luister, Lena, ik moet nu echt ophangen, sorry, de volgende patiënt wacht al.’

‘Geen probleem, ik begrijp het,’ zei Lena, maar eigenlijk

vond ze het wel vervelend dat hij haar nu alleen liet.

Ze hing op en de stilte in de auto werd alleen nog onderbroken door het zachte gebrom van de motor en het ruisen van de wind. Het ergste was weliswaar voorbij, maar de storm was nog steeds niet helemaal tot bedaren gekomen. Maar daar had Lena op dit moment geen oog voor. Ze concentreerde zich op de weg, die door de steeds heftigere zandverstuivingen nauwelijks nog te zien was. Rijd ik nu nog op asfalt of ben ik al van de weg afgeraakt?

De wind schudde hevig aan de auto, waardoor Lena het stuur zo stevig vastgreep dat haar knokkels wit werden. Gelukkig leek ze haar bestemming te hebben bereikt. Ze haalde opgelucht adem toen ze meerdere voertuigen langs de kant van de weg geparkeerd zag staan: een zwart busje – dat moest de burgemeester zijn – en enkele andere voertuigen, evenals meerdere perswagens. Daarnaast, langs de kant van de weg, bevond zich een groep mensen. Natuurlijk had niemand de kans voorbij laten gaan om de toekomstige opgravingslocatie te bezoeken.

Eigenlijk was de vondst voor Lena geen grote verrassing. Sylt was destijds een belangrijk onderdeel geweest van een netwerk van bases en nederzettingen van de Vikingen, die deze tegen het einde van de achtste eeuw op Sylt, Föhr en Amrum hadden gebouwd. Deze bases dienden vermoedelijk als tussenstations tijdens hun handels- en rooftochten. Een nederzetting op Sylt zou toegang hebben geboden tot de Noordzee en daarmee tot belangrijke handelsroutes, en het lag bovendien in de buurt van de belangrijke handelsplaats Hedeby dat een knooppunt was geweest voor de handel met Scandinavië, het Noordzeegebied en het Baltische gebied.

Een eerste aanwijzing voor de aanwezigheid van de Vi-

kingen in die tijd waren de hunebedden en kasteel Tinnum geweest, de cirkelvormige walburcht, die lang geleden op het eiland waren ontdekt. Deze nieuwe vondst zou echter volledig nieuwe inzichten opleveren in het leven en de geschiedenis van de Noormannen en Sylt mogelijk op één lijn stellen met Hedeby dat toch wel als één van de belangrijkste archeologische musea van Duitsland wordt beschouwd. Wat een geluk voor Lena dat de opgravingslocatie in het natuurreservaat lag en daardoor niet al eerder als gevolg van bouwwerkzaamheden of andere onderzoeken was ontdekt. Ook al had de storm Sylt hard getroffen, toch kon Lena niet anders dan hem dankbaar zijn. Niet alleen omdat daardoor het begraven dorp überhaupt was ontdekt, maar ook omdat ze nu persoonlijk de geheimen van deze vondst mocht ontrafelen. Aangezien het een stormvloed was geweest, een natuurramp, die het terrein had blootgelegd, waren de strenge richtlijnen voor natuurbeschoud volgens het stadsbestuur niet van toepassing en mochten Lena en haar team onder bepaalde voorwaarden graven om de artefacten en oude woongebouwen te bergen.

Lena parkeerde haar auto achter het zwarte busje. Ze rechte haar schouders, klapte de zonneklep naar beneden en bekeek haar gezicht in het spiegeltje. Haar groene ogen keken haar onderzoekend aan en ze zag de lichte bloes op haar wangen, die het gevolg was van opwindings. Zag ze er goed uit? Ze bewoog haar hoofd naar links en vervolgens naar rechts. Haar donkere haar viel in zachte golven over haar schouders. Haastig haalde ze haar compact poeder uit haar versleten leren tas en voorzorg haar gezicht nogmaals van een laagje. Ze werkte ook haar lippenstift bij. Als de pers foto's zou nemen, dan wilde ze er goed uitzien. Foto's van haar zouden binnenkort im-

mers overal op internet en in de kranten te zien zijn: dr. Lena Feldhusen, opgravingsleider. Het was dus belangrijk om een professionele indruk te maken – dat vond zij tenminste. Ze glimlachte naar zichzelf, omdat ze nu helemaal tevreden was met haar spiegelbeeld.

Binnenkort zou zij officieel de leiding krijgen. En dat niet alleen, ze zou ook tegenover Sabrina Richter komen te staan, die rechtstreeks onder haar zou vallen en zeker zou proberen haar het leven zuur te maken. Ze haalde diep adem en ademde langzaam weer uit, voelde hoe de lucht haar longen vulde en probeerde haar schouders te ontspannen. Dit zou haar doorbraak als wetenschapper kunnen zijn. Daarom was het belangrijk om persoonlijke geschillen opzij te zetten. Ze zouden wel een manier vinden om met elkaar om te gaan, daar was ze van overtuigd. Ze hadden tenslotte een gemeenschappelijk doel.

Ze pakte haar tas, stapte uit de auto en werd meteen door een harde windvlaag getroffen. De wind, die niet echt koud was, maar eerder aangenaam van temperatuur, bracht de geur van zout en zeewier met zich mee. Ze knoopte haar dunne jas dicht en liep naar de groep die zich al had verzameld. Het ruisen van de nabijgelegen golven vermengde zich met de gedempte stemmen van de aanwezigen.

Toen ze de verzamelde groep mensen naderde, voelde ze een kriebel in haar buik. De mix van nervositeit en voorpret was bijna overweldigend. Ze hief haar kin op, glimlachte zelfverzekerd en bereidde zich erop voor om aan het volgende hoofdstuk van haar carrière te beginnen.

Iemand maakte zich los uit de groep en kwam naar haar toe. Ze herkende dr. Sabrina Richter meteen aan haar gebleekte

haar. Zij zou helpen bij de opgravingen en ze zou haar vanaf vandaag, of ze dat nu leuk vond of niet, elke dag zien. Lena haalde innerlijk haar schouders op en zei zichzelf nogmaals om zich te ontspannen en zo onbevooroordeeld mogelijk op haar collega af te stappen. En dat deed ze ook.

‘Ik vroeg me al af wanneer je eindelijk hier zou zijn,’ siste Sabrina echter, in plaats van haar te begroeten, en daar gingen Lena’s goede voornemens.

‘Ik ben ook blij om jou te zien,’ flapte ze eruit, maar toch stak ze haar hand uit naar Sabrina. Na even aarzelen schudde die haar de hand. Lena merkte de korte pauze op en de licht gefronste wenkbrauwen benadrukten de koele houding van haar collega nog eens.

‘Laten we dan maar beginnen,’ zei Sabrina en ze draaide zich om en wees met haar hand naar de aanwezigen. ‘We zullen ons samen in de menigte moeten storten, denk ik?’

‘Zo te zien wel,’ antwoordde Lena, verbaasd dat Sabrina niet meteen met verwijten kwam over hun laatste gezamenlijke opgraving.

‘Over de rest kunnen we later nog wel discussiëren,’ zei Sabrina toen toch.

Lena knikte kort en negeerde de spanning die zich in haar begon op te bouwen. Ze voelde dat haar hart sneller begon te kloppen en haalde diep adem om kalm te blijven. De geluiden van de andere aanwezigen – gedempte gesprekken, het klikken van camera’s – begonnen nu tot haar door te dringen.

‘Daar gaan we dan,’ zei ze zuchtend en ze liep naar de burgemeester van Sylt toe.

‘Welkom op Sylt, dr. Feldhusen.’ Een grote hand werd naar Lena uitgestoken. Ze werd begroet met een stevige handdruk. ‘We zijn blij dat u de archeologische opgravingen leidt,’ zei

Patrick Zöll, terwijl hij haar met een vriendelijke glimlach aankeek en met luide stem toesprak, zodat iedereen hem kon horen. Naast hem stonden nog meer leden van de gemeente, waarschijnlijk van de gemeenteraad en andere lokale commissies, vermoedde Lena. Ze kon niet alle namen onthouden en had ook geen idee hoeveel handen ze al had geschud. Eigenlijk interesseerde haar maar één ding: de ruïnes die door de stormvloed waren blootgelegd. Maar om daaraan te mogen werken, moest ze het goed kunnen vinden met de lokale politici – dat was het minder leuke deel van haar werk.

‘Hartelijk dank voor de uitnodiging. Het is een eer om deze belangrijke opgravingen te mogen leiden,’ zei ze en deed haar best om ook met krachtige stem te spreken. ‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen. De andere opgravingen in de buurt van Sleeswijk kunnen wel wachten.

‘Mooi,’ antwoordde Zöll en hij knikte tevreden. Bijna samenzweerderig fluisterde hij haar toe: ‘Laten we de mensen dan maar geven wat ze willen.’ Met een stralende glimlach wendde hij zich tot de pers en pakte opnieuw Lena’s hand. Ook zij straalde terwijl de camera’s klikten. Geduldig doorstond ze het geflits en het daaropvolgende kruisverhoor van de journalisten en beantwoordde ze alle vragen zelfverzekerd en professioneel.

Nadat de pers tevreden was vertrokken, wendde Lena zich weer tot de burgemeester.

‘We staan hier dus midden in een natuureservaat, niet-waar?’ vroeg ze en ze draaide een rondje om de ruige schoonheid van het landschap in zich op te nemen.

Zöll knikte. ‘Dat klopt. Daarom is hier ook nooit naar oude nederzettingen gezocht,’ legde hij uit. ‘Maar de stormvloed heeft zich zo diep in deze baai gegraven dat de duinen zijn

weggespoeld en het oude dorp – of wat het ook geweest mag zijn – is blootgelegd.’

Lena volgde hem over houten planken die door de storm gedeeltelijk waren verschoven of helemaal waren weggeslagen. Het gebied tussen Kampen en List, vlakbij de Lister Ellenbogen, was sowieso al eenzaam, maar leek nog eenzamer na de stormvloed. Het duingras boog door de krachtige wind, en het was bewolkt. De zilte lucht en het verre ruisen van de Noordzee vulden haar zintuigen. Het regende in ieder geval niet meer, dacht ze opgelucht. En ook de temperatuur was aangenaam. Niet te warm en niet te koud, ideaal voor opgravingen.

Samen met de burgemeester en de andere aanwezigen – ze voelde Sabrina’s aanwezigheid achter haar – passeerden ze de kam van een groot duin. Daarachter was te zien wat eerder onder het zand verborgen was geweest.

Toen ze het gevonden dorp naderde, hield Lena haar adem in. Ze stond perplex. Ze hoorde hoe ook Sabrina diep de lucht naar binnen zoog en vervolgens luidruchtig uitademde. Voor hen lagen de eerste stenen die waren bevrijd van het zand en die waarschijnlijk de contouren vormden van woningen. Haar ogen werden groot van verbazing. ‘Dit is ongelooflijk,’ fluisterde ze en ze keek naar Sabrina. Die knikte naar haar. Even waren ze de oude vete tussen hen vergeten en waren ze slechts onderzoekers.

Lena bleef eerbiedig staan en voelde haar hart sneller kloppen. Ze kon nauwelijks geloven dat ze hier echt voor een archeologische sensatie stond.

Zöll kwam naast haar staan en spreidde theatraal zijn armen. ‘Uw nieuwe werkterrein,’ zei hij en glimlachte haar toe.

‘Ik ben zo nerveus als een klein kind,’ antwoordde Lena,

en ze meende het. Ze voelde dezelfde voorpret als kinderen hebben wanneer ze eindelijk hun langverwachte speelgoed voor zich zien liggen, en ze kon niet wachten om aan de slag te gaan en meer te weten te komen over het verborgen dorp.